

men vit kunnu ikki. Tað snýr seg eisini um at geva barninum eitt innihald og gera tað sjálvhjálpið. Vit eru noydd at stríðast. Uttan mun til, hvussu ofta vit renna okkum ímóti einum múri, halda vit á at stríðast.

- Tá ið vit hava verið á skeið í Danmark, hava vit veruliga kent, at tey, ið vit hava verið í holt við, hava verið har fyrri okkum, og ikki ovut, sum tú fólir her. Tey vita ikki á hvørjum beini tey skulu standa á fyrri at hjálpa okkum. Tað botnar í hugburðinum, í Danmark er tað ein sjálvsagdur rættur at brekað børn fáa teir røttu møguleikarnar. Hevur tú brúk fyrri hjálp frá tí almenna í Føroyum, mást tú á biddaragongd, sigur Lis.

Tankin spókir

Tankin um at flyta av landinum fyrri at kunna bjóða dotrunum betri møguleikar og umstøður, hevur spókt bæði hjá Lis og Jóhan, og hjá Beintu og Aksel. Men tað er ikki so einfalt, tí tey hava onnur børn at taka atlít til.

- Spurningurin er alla tíð-

ina har, um vit gera nóg mikið fyrri okkara barn. Føroyska vit okkara barn við ikki at geva tí møguleikar fyrri stimbran vit vita eru aðra staðni, sigur Jóhan í Niðristovu. Mammurnar hjá Báru og Juliu, Lis og Beinta, eru báðar heima hjá dotrunum. Eitt stuðulsfólk tekur sær av Juliu seks tímar um dagin. Bára hevur í lotuni ongan stuðul, men hon fær skjótt eitt stuðulsfólk fyra tímar um dagin.

- Tað er sera trupult at fáa fatur á skikkaðari stuðuls-hjálpi. Ofta verður tað onkur tilvildaligur, ið sokir, sum als ikki hevur fortreytir at taka sær av hesum børnunum. Tey fola seg slept upp á fjall og skulu loysa trupuleikarnar, ið stinga seg upp, sjálv.

Tá ið Lillemor Jernquist vitjar Spastikarafelagið í næstu viku, skal hon hitta leknar, fysioterapeutar, og landsstýrisskvinnuna í almanna- og heilsumálum. Tær báðar fara at røða um møguleikarnar fyrri samstarvi. Møguleiki verður hjá foreldrum at spastiskum børnum at hitta Lillemor

Jernquist og at fáa at vita, um tey høvdu fingið gleði av at vitja skotska venjing-

ardepilin. Týsdagin 27. april kl. 19.00 heldur Lillemor Jernquist almennan fyrilest-

ur í MBF-Húsinum um Craighalbert Centre og Petó-venjingarhátin.

Millum 10-20 føroysk børn er spastisk
Mynd: Jens Kr. Vang

Til Amerika fyrri at granska Bíbliuna

Óssur Andreassen: 29 ár
Tórun R. Andreassen: 26 ár
Boas: 8 mánaðir

Djúpt inni í kristna samfelagnum í Føroyum liggur í ikki so fáum eitt ynski um at menna fatanina fyrri gudfrøðini og at ferðast um heiminn fyrri at spjaða fatanina út. Í nógvum førum hevur hetta ført við sær, at fólk eru farin út um Norðurlond at nema sær størri kunnleika. Í Amerika er ógrynna av lærdum skúlum, ið eru halgaðir lærni av Bíbliuni, og hesir skúlar hava serliga talað til næmingar kring allan heiminn. Ein føroyskur lesandi er nýliga komin við familjuni til Columbia, South Carolina, fyrri at halda fram við lestrinum á Columbia International University.

Eg tosaði við Tórun og Óssur Andreassen gjøgnum internetið stutt eftir árskið. Hetta er tað, tey høvdu at siga:

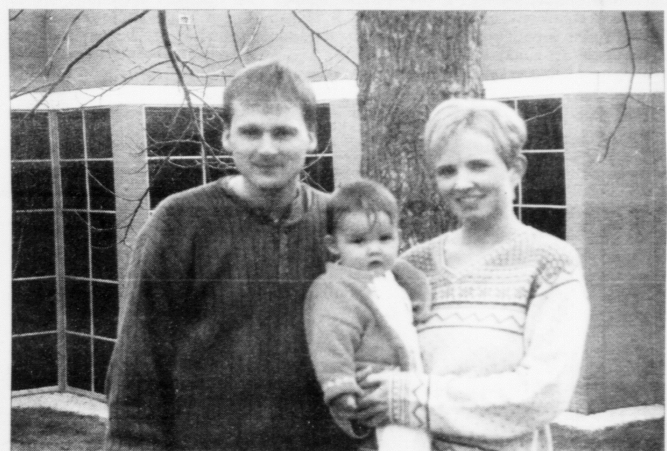
Joel Cole: Greið okkum frá, hvussu tað bar til, at tit eru komin til Amerika fyrri at gera tykkum liðug við útbúgvingina?

Óssur Andreassen: USA er í dag uttan iva staðið, ið hevur flest bíbliuskúlar,

kristnar bókmentir, missi-ónsvirksemi o.s.fr. Eg var fyrstu ferð kunnaður við møguleikan at lesa gudfrøði í USA, tá ið eg var við missi-ónsvirksemi kapi-óm OM í Asia. Eg kom heim aftur í 1991, og byrjaði tá nokur fá ár seinri at lesa sum sjálvlesandi í-gjøgnum Columbia International University. Eg arbeiðdi fulla tíð og gjørdi so skúling um kvöldini. Í 1994 fór eg fyrri fyrstu ferð yvir her á skúla. Eg tók eina lestrarhálvu. Síðani fór eg heim aftur eina tíð, og tá vórðu Tórun og eg gift. Vit fóru so yvir aftur í 1995 sum hjún, Tórun var í starvsvenjing, og eg tók eina lestrarhálvu afturat á skúlanum. Skúlin, ið eg tá gekk á, æt Emmaus Bible College. Hann liggur í Dubuque, Iowa. Hetta er ein skúli, ið er serliga knýttur at Brøðrasamkomuni. Tá ið vit í 1998 fóru yvir aftur, fór eg at lesa viðari á Columbia International University, sum liggur í Columbia, South Carolina. Hetta er ein skúli við uml. túsund næmingum, sum koma úr ymskum londum og trúarsamfeløgum.

TRA: Hetta er aðra ferð,

Óssur Andreassen, Boas og Tórun R. Andreassen
Mynd: Joel Cole

eg eri í U.S.A. Fyrru ferð var í sambandi við mína pedagogútbúgving. Eg var í starvsvenjing her í trýggjar mánaðir og arbeiðdi við skizofrenum fólki. Tað var sera áhugavert.

JC: Familja tykkara er óft fyrri stuttum?

TRA: Ja, Boas, sum nú er 8 mánaðir, kom í verðina, tá ið var liðug at lesa til pedagog. Hann var trýggjar mánaðir, tá ið vit komu yvir hesu ferð. Tað var ætlanin, at eg skuldi vera heima hjá honum, meðan Óssur var í skúla, men eg avgjórði at taka tveir klassar á sama skúla sum Óssur.

JC: Hvat lesur tú ítökilig?

ÓA: Eg eri so gott sum liðugur við BA í Bible and general Studies. Eg byrjaði uppá MA í hesum sama í januar.

JC: Ein útbúgving kann hava nógv endamál, frá at ein fær hug til at skapa eitt heim og planta røtur, til at leita um í verðini fyrri at finna eitt nýtt stað at arbeiða. Hvarjar eru ítökiliga ætlanirnar hjá tær, tá ið tú ert liðugur við útbúgvingina, og hvar verða ætlanirnar fjarðar út

í lívið?

ÓA: Eg hevði onga ítökiliga ætlan aftan fyrri at lesa gudfrøði. Tað var meiri av teirri orsök, at eg vildi fáa eina betri fatan av endamálinum við tilveruni, Gudi og Hansara Orði.

- Eg trúgvi, at tað er ómøguligt hjá okkum menniskjum við tí litla heila, stuttu lívitið o.s.fr. at fáa skil á nokrum av hesum, uttan so at Gud sjálvur velur at opinbera seg fyrri okkum. Eg trúgvi eisini, at Gud hevur opinberað seg millum annað í søguni, skapanini og fremst av øllum í Orðinum, og tað royna vit so at granska.

- Ætlan okkara er at koma heim aftur til Føroyar, og vit vóna at kunna vera ein stuðul í Harrans verki har.

JC: Biblián lærir okkum, at kristin skulu spjaða trúna á læru Jesus Krists. Tá ið vit hugsa um tína útbúgving og persónligu royndir, hvussu skal trúboðarin arbeiða við umstríddu sjónarmiðinum

at leggja eina trúgv yvir eina aðra?

ÓA: Eg havi arbeitt millum buddistar, hinduarar, og muslimar í Asia í nær-um tvey ár. Eg lærði í-gjøgnum hesa tíðina at elska og virða hetta fólk. Vit vóru ikki har, tí at vit hildu okkum vera klókari, rættvisari ella nakað slíkt. Vit høvdu einki ímóti fólkunum har, tvørtur ímóti fólki eg, at vit hava nógv at læra av teirra lívihátti á nógvum økjum.

- Vit vóru har fyrri at tosa um endamálið við lívinum, um Gud og boðskap Hansara til mannagettina. Eg trúgvi, at Gud er ein veruleiki, tað er ein meining við lívinum, og at tað er nakað, sum vit kunnu kalla „sannleiki“. Buddisma og Biblián kunnu til dømis ikki bæði vera sonn, tí tey eru fultkomiliga mótsigandi viðvíkandi lærni um Gud o.s.fr.

- Um lívið onga meining hevði, hevði eg kunnað verið samdur við teimum, ið siga „en hver er şalig i

sin egen tro“. Vit eru óll á veg út úr hesum heimi og skulu mæta tí æviga. Eg meini tí, at hetta eru alt ov álvarsligir sannleikar, til ikki at verða tiknir upp á mál við onnur, eisini við tey, ið ikki eru samd við okkum.

- Eg meini, at tað var prædikumaðurin Spurgeon, ið samanbar seg í sín-um evangeliska arbeiði við ein biddara, ið segði einum øðrum biddara frá, hvar hann hevði funnið breyð. Eg meini, at tað er í einum slíkum anda, at vit eiga at bera boðskapin til onnur.

Vilt tú hava meiri at vita um gudfrøðiligan lestar í Amerika, ber til at lesa á internetinum á adressuni www.dogpile.com undir: theology, evangelical, og education.

Joel Cole, ið skrivur teigin Føroyingar kring heim, er giftur føroyskari kvinnu. Tey búgva í Shakopee, Minnesota. Hann arbeiðir sum free-lance-journalistur og listamaður. Turið Kjølbro hevur týtt.